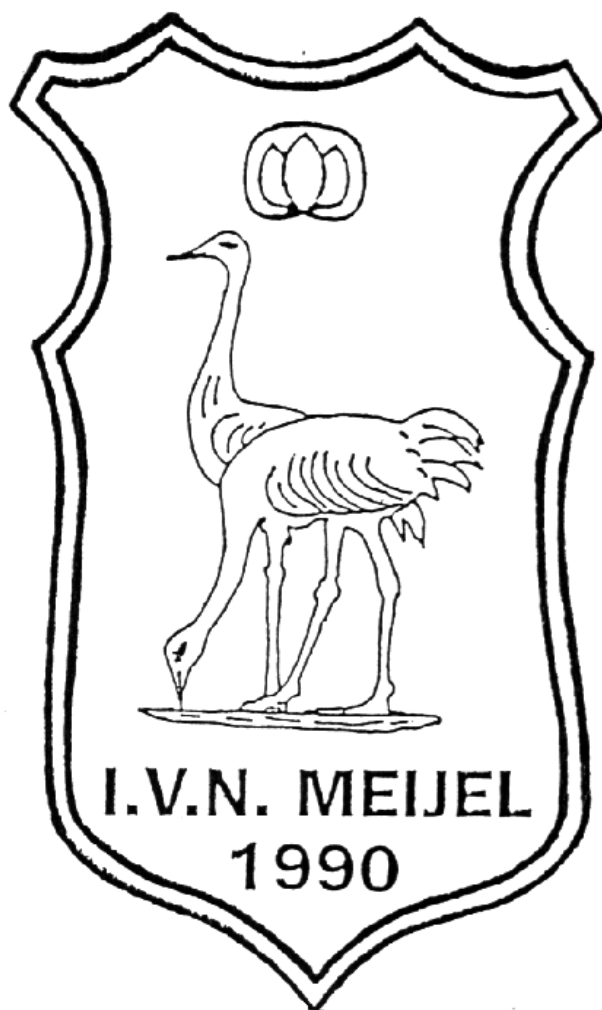

"de KROENEKRAAN"

VERENIGING VOOR
NATUUR- EN MILIEU EDUCATIE

JAARGANG : 27 NUMMER : 1 JANUARI 2017

WINTER

INHOUD

Bijenoase in Meijel in de steigers	4 — 5
Korstmos een plantje	6 — 8
IVN Meijel heeft een vernieuwde website	9
Peel en Maas doet mee aan pilot Gemeentelijke natuurmonumenten	10 — 13
Ganzen kijken in de winter	14 — 17
Geschiedenis maas in een notendop	18 — 20
Natte voorzomer krijgt consequenties	21 — 23
Bunzing en lijnvormige landschapselementen	24 — 26
Programma de "KROENEKRAAN" Meijel	27
Bestuurssamenstelling	28

Het I.V.N. Nieuws de "KROENEKRAAN"
is een uitgave van het I.V.N. Meijel
en verschijnt per kwartaal
in een oplage van 80 exemplaren.

Kopy voor het APRILNUMMER inleveren bij een der redactie
leden **voor maandag 20 februari 2017.**

Redactie leden:

Dhr. J. Slaats
Astenseweg 6
5768 PD MEIJEL
Tel.077-4661249

aan dit nummer
werkte verder mee:
Mart Kessels

Dhr. J.Hanssen
v.d. Steenstraat 8
5768 AK MEIJEL
Tel. 077-4661266

BIJENOASE IN MEIJEL IN DE STEIGERS

In het kader van de promotie van bijen, die het momenteel in Nederland moeilijk hebben, is het Dorpsoverleg in samenwerking met IVN-Meijel bezig met de creatie van een bijenoase in Meijel. Het project wordt gecoördineerd door de Plattelands coöperatie en deels gefinancierd door de Provincie Limburg.

De bijenoase is inmiddels ingericht in het wijkparkje bij de peelrandbreuk aan de Berkenheg. Er staat nu een informatiebord, een bijenhotel en een lege bijenkast. In het voorjaar wordt het gebied ingezaaid met een zaadmengsel dat een bloemenrijke omgeving moet opleveren. Het zaad en de grond wordt ingebracht door de gemeente Peel en Maas. Ook zal er nog een bevolkte bijenkast eplaatst worden met gewone honingbijen door imker trij-bosch van de Molenbaan. Voor de wilde bijen is er een bijenhotel geplaatst voor de solitaire bijen. Bij de solitaire bijen heeft iedere vrouwtjesbij haar eigen nest.

Het bijenhotel en het publicatiebord is aangeleverd als bouwpakket en is in Truijenhof in elkaar gezet. In samenwerking met het dorposoverleg en Met Chris Strijbosch zijn deze na het monteren geplaatst in het wijkparkje aan de Berkenheg. Wat in december nog restte is de

inrichting van het hotel. Mogelijk wordt dit ook nog in december aangebracht zodat de bijen er in het voorjaar direct hun intrek in kunnen nemen.

Op deze manier wordt aandacht gevraagd van de mensen in Meijel voor de bijen. Ook wordt getracht om ook op de basisschool aandacht te krijgen voor de bijen en het belang voor de bestuiving van de in de natuur.

In het voorjaar gaat het werk nu verder met het inzaaien van het veldje in het parkje. Hiervoor zal het gedeelte dat ingezaaid moet worden licht bewerkt worden, zodat er kiemplaatsen ontstaan voor het zaadmengsel dat er gezaaid gaat worden.

KORSTMOS EEN PLANTJE?

Korstmossen, bladmossen en levermossen worden meestal samen genoemd, maar er zijn duidelijke verschillen. Bladmossen en levermossen zijn eigenlijk miniatuurplantjes met een stengel en blaadjes. Korstmossen bestaan daarentegen uit twee soorten organismen namelijk een alg en een schimmel en is dus eigenlijk een dubbelwezen en dus geen plant. De schimmel en de alg leven in symbiose, een samenlevingsvorm waar een wederzijds voordeel bestaat. Wanneer een korstmos een geschikte voedingsbodem, een suikeroplossing, wordt geboden gaat de schimmel zelfstandig verder groeien. En ook wanneer de alg een geschikte voedingsbodem krijgt, water met voedingsstoffen, gaat de alg verder groeien. Deze samenlevingsvorm is een zogenaamde honger-symbiose. In Nederland komen 620 verschillende soorten voor en dan zijn er nog een 50 soorten die incidenteel gevonden worden. 100 soorten die in het verleden ooit gevonden zijn, zijn uit Nederland verdwenen. Dus een zeer grote groep waarvan de soorten niet echt gemakkelijk op naam te brengen zijn.

Korstmossen kunnen we vinden op oude stenen (als gele of groene plekken), op daken met asbestplaten of betonpannen, op grond (rendiermos en bekertjesmos) en op de schors (eierdooiermos) van zowel vrijstaande als bomen die in het

bos staan. De korstmossen kunnen er uit zien als echte korsten, steeltje, bladvormige structuren en kroesvormige structuren.

In de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw waren er in onze streken nauwelijks nog korstmossen aanwezig, vooral als gevolg van de luchtvervuiling van zwaveldioxide. Dit komt omdat de voedingsstoffen

rechtstreeks uit de lucht op worden genomen en dat er dus geen filter tussen zit. Nu de vervuiling met zwaveldioxide steeds verder terug is

gedrongen blijken ook de korstmossen weer op de bomen, in het bos en op de heide te verschijnen. In Limburg, dat nog steeds al soortenarm geldt, blijken ook weer steeds meer korstmossen op allerlei plaatsen te verschijnen. Dit blijken wel steeds soorten te zijn die ongevoelig zijn voor ammoniak, dat hier als gevolg van de intensieve veehouderij in de lucht zit. Ammoniak heeft er ook voor gezorgd dat soorten die 20 jaar geleden nog hoofdzakelijk op stenen voorkwamen overgestapt zijn naar de bomen.

Deze stap hebben ze kunnen maken doordat de ammoniak de pH (zuurtegraad) van de boom-schors van 4 naar 6 verhoogd is. Ammoniak geeft opgelost in water een basische oplossing. Verzuuring door ammoniak treed pas op als die in de grond dringt en door bacteriën wordt omgezet in salpeterzuur.

Door naar het aantal korstmossen en de soort te kijken kunnen we dus iets zeggen over hoe het er voor staat met het milieu. De organismen die gevoelig zijn voor milieuverontreinigingen worden wel milieuindicatoren genoemd.

In sommige landen worden korstmosinventarisaties gebruikt als milieu-indicator voor zwaveldioxide.

Buiten dat deze organismen milieu-indicatoren zijn, geven ze bomen en stenen een leuker aanzien door hun verschillende groen-, grijs- en geeltinten. Ook geven korstmossen sommige insecten een goede schuilplaats op een boomschors. Verder zijn er nog rupsen van

vlinders die van korstmossen leven. Dus iets dat best de moeite loont om het eens wat nader te bekijken. Zoek eens in je eigen omgeving naar korstmossen en kijk eens naar de verschillen in de mossen en naar de groeiplaatsen. Kijk eens op de bomen, kijk eens op stenen, muren en daken en kijk eens op de heide op de bodem en op dood hout.

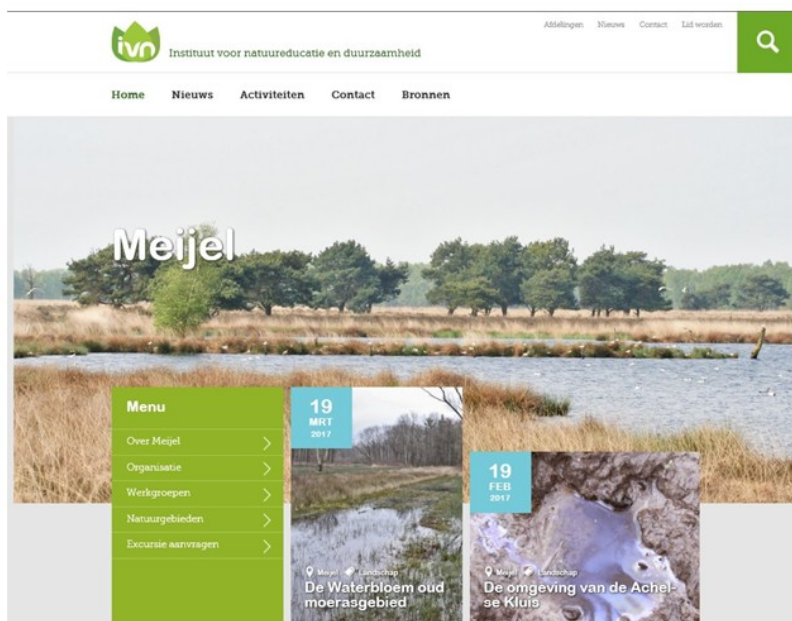
IVN MEIJEL HEEFT VERNIEUWDE WEBSITE

Sinds deze zomer heeft het IVN nieuwe software voor de website. Dit maakt het mogelijk om de webpagina's gemakkelijker te maken en bij te houden. Dit hield wel in dat iedere afdeling zijn website opnieuw moest maken, ook IVN Meijel. heeft een tijdje geduurd. Dit is ook de reden dat de website een tijdje niet meer actueel is geweest. Dit is nu weer veranderd. IVN Meijel heeft de nieuwe website gevuld en als het goed is, wordt deze vanaf nu weer actueel gehouden. De inhoud van de website is niet veel veranderd t.o.v. de oude. Wat wel direct te zien is, is dat in de nieuwe website veel meer foto's verwerkt zijn.

Als je een keer tijd hebt, neus dan eens rond.

Zoek op IVN Meijel of tik de website in:

www.ivn.nl/afdeling/meijel

PEEL EN MAAS DOET MEE AAN PILOT GEMEENTELIJKE NATUURMONUMENTEN

Van de webpagina van Wageningen University & Research

Gemeentelijke Natuurmonumenten

In de Rijksnatuurvisie 2014 Natuurlijk verder wordt onder het kopje Natuur midden in de samenleving opgemerkt dat er bij burgers, bedrijven en maatschappelijke organisaties een groeiend besef is ontstaan dat we meer in symbiose met de natuur moeten gaan leven. In een eerste discussie-notitie van een door Prof. Mr. Pieter van Vollenhoven voorzeten commissie, getiteld Monumenten; inspiratiebron voor natuur?, wordt gesteld dat het maatschappelijk begrip voor en betrokkenheid bij het natuurbeleid minder is geworden. In de notitie wordt tevens gepleit voor het inzetten van meer particuliere middelen, zoals dat in het verleden ook in de monumentenzorg heeft plaatsgevonden. Voor de voorgestelde Gemeentelijke natuurmonumenten lijkt dit perspectief te bieden.

Een belangrijke rol voor het bedrijfsleven

Het voorstel om Gemeentelijke natuurmonumenten in te stellen en daarbij private financiering in te schakelen, lijkt uitstekende mogelijkheden te bieden om de natuurgebieden terug te geven aan de lokale bevolking. In iedere gemeente zijn er ondernemers die in het kader van de vergroening van het bedrijfsleven positief staan tegenover idee om een bijdrage te leveren aan natuur en landschap in de directe omgeving. Zeker nu de natuurbeschermingsorganisaties worstelen met de beheerskosten van al die kleinere snippers, zou het bedrijfsleven hierin een belangrijke rol kunnen vervullen.

Aanpak voor private financiering

Het idee is dat in iedere gemeente het bedrijfsleven benaderd wordt met de vraag wie ervoor voelt om de verantwoordelijkheid voor de beheerskosten van een concreet gebied op zich te nemen. Het bedrijf kan zich hiermee profileren door bijvoorbeeld de ingang van het terrein dit te vermelden, maar er zijn uiteraard vele andere manieren, ook binnen de eigen communicatie. Het bedrijf is verantwoordelijk voor de periodiek uit te voeren beheersmaatregelen en kan dit regelen door het werk uit te besteden of door dit (deels) met eigen personeel (met hun kinderen) uit voeren. Het bedrijf zorgt er ook voor dat de beheerdag (of meerdere dagen) een gezellige, sociale gebeurtenis is, en kan op deze wijze bijdragen aan de sociale leefomgeving.

Eigenaar houdt regie

Wezenlijk is dat de eigenaar van het natuurgebied te allen tijde de regie houdt over hoe het beheer plaatsvindt. De eigenaar kan zich daarbij laten ondersteunen door vrijwilligers-deskundigen, die erop toezien dat het werk adequaat gebeurt. Desgewenst kunnen deze vrijwilligers-deskundigen hiervoor een aparte stichting oprichten.

Pilots

Binnen dit project worden pilots uitgevoerd in vijf gemeenten, verspreid over het land, om te verkennen hoe bovengenoemd voorstel in de praktijk zou kunnen functioneren. Het betreft de gemeenten Tytsjerksteradiel, Peel en Maas, Oost Gelre, Stein en Schouwen-Duiveland. Voor zover de publicatie van de WUR

Wat in houdt dit in, in Peel en Maas

Bovenstaande is beknopt de weergave van het project met zijn doelstelling van de pilot (een testproject voordat het verder wordt ingevoerd in andere gemeenten). IVN-Meijel en IVN-Helden hebben van de eerste opzet bij de besprekingen gezeten en meegedacht hoe we dit in Peel en Maas vorm kunnen geven.

In Peel en Maas hebben we nauwelijks voorbeelden van de samenwerking van private investeringen. Toch zijn er 4 projecten uitgekozen in Peel en Maas waarbij er door particulieren iets tot stand is gebracht op het gebied van de natuur in de gemeente Peel en Maas. In de meeste gevallen zijn dit projecten waar natuurorganisaties of een dorpsraad sterk bij betrokken is geweest. De projecten die in Peel en Maas als voorbeeld zijn benoemd, zijn:

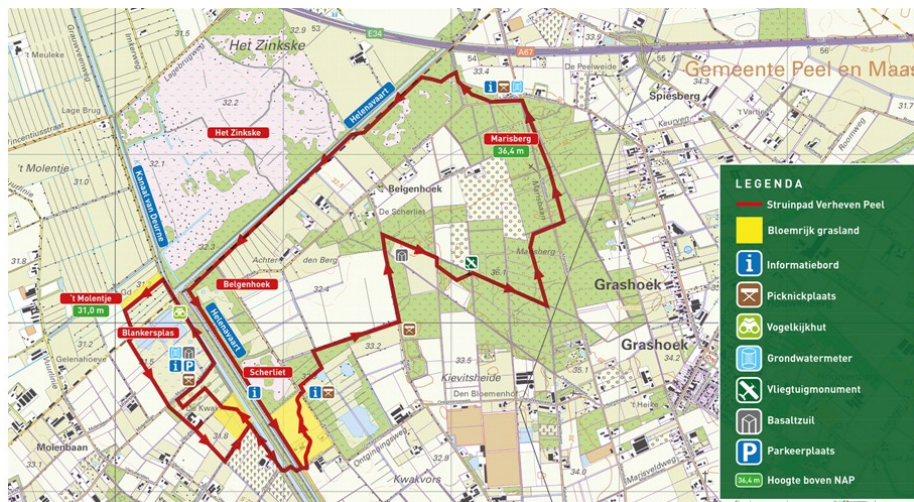
patrijzen-project in Beringe (Wildbeheerseenheid, IVN-Helden, Plattelands-coöperatie en Landbouwers, gemeente Peel en Maas)

Vlakbroek (Dorpsraad, IVN-Helden, Staatbos-beheer)

Ommetje Maasbree (??)

Struinpad Meijel/
Grashoek
(Stichting VEEN
i.s.w.m. Staats-
bosbeheer, SBNL,
Waterschap, IVN,
gemeente Peel en
Maas)

GANZEN KIJKEN IN DE WINTER

In de winter vliegen in onze streek nogal wat ganzen rond. De meeste ganzen lijken sterk op elkaar en zijn daarom moeilijk te onderscheiden. Om zien welke ganzen er in een weiland zitten of er overvliegen een goede kijker nodig en je moet uiteraard weten wat de verschillen zijn tussen de soorten. Een andere geweldige hulp zijn de oren, want elke soort maakt een ander geluid. Maar alvorens je naar ganzen gaat kijken moet je eerst eens een goed vogelboek ter hand nemen om te weten welke soorten hier in de winter voor kunnen komen en wat de verschillen zijn. Wanneer dat werk goed gebeurd is, is het veldwerk al een stukje gemakkelijker.

Maar eerst eens de soorten die we hier in de winter hebben.

De grijze ganzen:

Grauwe gans

Een soort die het gehele jaar door aanwezig is. Het is een grote grijze gans met een zware oranje snavel met daaroverheen een klein wit randje. De poten zijn roze. In de vlucht geven de bovenvleugels een zeer lichte indruk. Het geluid is een zeer luid gak-gak zoals je dit ook kent van de boerenganzen.

Rietgans

Soort die talrijk aanwezig is in de winter.

Bij de rietgans zijn dan wel twee ondersoorten namelijk de taiga- en de toendrarietgans.

De grootste soort is de taigarietgans die bijna even groot is als de grauwe gans. De snavel is langer dan die van de kleinere toendrarietgans en heeft veel meer oranje in de snavel. De snavel van de toendrarietgans lijkt iets gedrongen en is vaak voor de helft zwart. Beide ganzen hebben een klein wit randje boven de snavel. Om dit te zien moet je een goede telescoop bezitten en moeten de ganzen niet te ver weg zitten. Dit niet vaak het geval aangezien de ganzen schuwe vogels zijn. De laatste jaren lijkt dit een klein beetje minder het geval te zijn, mogelijk omdat de jacht op deze vogels verboden is. Op de onderbuik van deze ganzen zitten geen zwarte vlekken op zwarte strepen. Ook het geluid van de rietgans is na enige oefening goed te herkennen en klinkt ongeveer als ang-ang.

Kleine rietgans

Zeldzame soort in onze omgeving

In eerste instantie niet naar proberen te zoeken want deze gans is iets voor het moeilijkere werk wanneer ganzen echt een hobby worden.

Kolgans

Komt in de winter talrijk voor in onze omgeving maar oriënteert zich toch meer op de Maas maar komt in toenemende maten ook in de omgeving van de peel voor. De kolgans heeft zijn naam te danken aan de grote witte kol boven de snavel. Die overigens niet bij jonge kolangzen voorkomt. Een verder goede mogelijkheid om een kolangs te herkennen zijn de zwarte banden over de buik. Ook hier geldt weer dat jongen van de kolangs deze nog niet bezitten. Om deze te herkennen moet je naar de kleur van de poten kijken, die zijn oranjegeel, hetgeen maar slecht gaat wanneer de ganzen op een grasland zitten. Het geluid van de kolangs is dan weer wat gemakkelijker te herkennen en lijkt een beetje op klauw-klauw.

Dwerggans

Zeer zeldzame gast die ook nog eens zeer moeilijk te herkennen is.

Ganzen met een witte vlek in een zwarte kop

Canadese gans

Gemakkelijk te herkennen lijkt veel op de grauwe ganzen echter heeft een andere kleur kop. Het is een uit Canada ingevoerde gans die zich inmiddels in Europa met groot succes voortplant. Mogelijk gaat deze gans dezelfde richting in als de grauwe gans, hetgeen betekent dat er binnenkort in Europa zeer veel zullen rondvliegen en je ze zomer en winter op allerlei soorten wateren kan aantreffen. Bij de Canadese gans zijn er weer meerdere ondersoorten die weer moeilijk(er) te onderscheiden zijn.

Brandgans

Zit meestal in grote aantallen aan de kust echter in grote groepen grauwe ganzen zitten vaker enkele exemplaren van deze soort. Ze zijn gemakkelijk te herkennen aan hun zwart-witte verenpak

Rotgans

Kleine gans en kleine witte vlek op de hals. Deze gans komt zeer zelden voor in het binnenland, maar aan de kust een veel voorkomende gans in de winter.

Gans met witte kop met daarin twee zwarte strepen**Indische gans**

Gemakkelijk te herkennen wanneer je de kop goed kunt herkennen. Indien de gans graast of slaapt nauwelijks te vinden tussen de grauwe ganzen. In klein aantal in Nederland.

Donkere gans met rode borst**Roodhalsgans**

Wanneer je hem goed kunt zien, gemakkelijk te herkennen. In een grote groep grauwe ganzen valt deze gans echter nauwelijks op.

Bruine gans met chocoladebruine oogvlek.**Nijlgans**

Tegenwoordig het gehele jaar door een normale verschijning. Gemakkelijk te herkennen.

Wanneer je echt naar ganzen wilt kijken, is een gewone verrekijker eigenlijk onvoldoende en is een goede telescoop op een stevig statief van groot belang.

GESCHIEDENIS MAAS IN EEN NOTEDOP

Zoals elk water stroomt het water van de Maas van een hoog punt naar een laag punt. Dit betekent dat er ergens een hoog vlak is waarvan water bij elkaar stroomt in een klein beekje en hoe groter het vlak is waarvan het water bij elkaar stroomt, des te groter is de hoeveelheid water die een rivier voert. Voor dat de Maas op zijn huidig plaats is terecht gekomen is er veel gebeurd.

In het bovenmioceen, 12 miljoen jaar geleden, trok de zee zich terug uit Limburg. Een gedeelte van het water van Noord-Frank-rijk dat toen afgevoerd werd kwam in Limburg terecht. In het zuiden van Limburg ontstond een grote puinwaaier. De Maas stroomde in die periode van Luik richting Kerkrade en Duren en stroomde daarna in de Rijn uit. De Maas heeft ongeveer 10 miljoen jaar deze weg gevolgd en daarbij enorme hoeveelheden materiaal, in de vorm van zand en grint, in het landschap achtergelaten. Zo'n twee miljoen jaar geleden botste het Afrikaans continent tegen het Europees continent en de Alpen ontstonden uit die botsing. Iets verder in Europa lag een kreukelzone die nu de Ardennen heten. Omdat hierbij het gebied bij Kerkrade ook omhoog kwam moest de maas zich een andere weg naar de zee zoeken. Op een gegeven moment is de Maas tussen Eysden en Ubachsberg door de noordelijke damwand gebroken en vormde een nieuw dal vanaf Margraten-Klimm en-Hoensbroek-Sus-terseel naar het noorden. Omdat het Zuidoostelijke deel van Limburg nog steeds verder werd opgeheven verplaatste de Maas zich steeds verder naar het westen. Dit ging zover dat de Maas ongeveer 700.000 jaar geleden over het Kempisch plateau, Belgisch Brabant en Limburg en Nederlands Brabant en gedeelte-lijk Limburg, naar het noorden stroomde. Ver-volgens ging ook het zuid-westen van Limburg stijgen en werd de weg naar het westen weer geblok-keerd. Hierdoor moest de maas zich een weg naar het noorden zoeken waarbij een diep dal in het landschap werd uitgesleten.

De puinwaaier die werd afgezet in die periode werd nu verder naar het noorden afgezet (van Susteren tot Kessel). De Maas had in die periode nog een veel grotere afvoer dan nu omdat de Moezel in die periode nog uitmondde in de Maas. Ongeveer 300.000 jaar geleden heeft de Moezel zijn stroomrichting ineens veranderd en is bij Koblenz in de Rijn gaan uitmonden. Door deze processen heeft de Maas dus een zeer grote invloed gehad op het vormgeven van Limburg en dit zowel in het hoge als in het lage gedeelte van Limburg. Aan de hoge zijde van Limburg heeft de Maas zich in verschillende periodes ingevreten in het landschap.

Hierdoor is Zuid-Limburg geen berglandschap maar een dalenlandschap. In hoog Zuid-Limburg zijn nog verschillende grintafzettingen en Maasterrassen te vinden. In het lage gedeelte is de puin afgezet en in de latere periode de klei. Hierdoor is er een

vruchtbaar gebied ontstaan. Doordat de Maas grint en zand heeft achtergelaten die door de mens gebruikt wordt in de bouw geeft de Maas nog heden, dan wel op een indirecte manier, vorm aan het huidige landschap (mogelijk wordt het nog ooit bekend als antropoceen). Het stroomgebied van de Maas is op het moment zo'n 30.000 km² groot en de lengte bedraagt zo'n 850 km. Zoals we in het recente verleden hebben kunnen zien wil de Maas soms weer aan een nieuw avontuur beginnen en wil even uit zijn normale bed. Op korte termijn zit er echter geen rigoureuze verandering meer in want de mens kan meer materiaal verplaatsen dan de rivier en hierdoor blijft de rivier bijna waar de mens hem wil hebben.

Omdat de Maas een onbetrouwbare partner blijft in Limburg wordt momenteel op een aantal plaatsen in Limburg gewerkt om deze rivier meer de ruimte te geven en op andere plaatsen wordt het keurslijf (dijken) aangepast, zodat het zo weinig in de menselijke bewoning komt.

In sommige gevallen leidt dit tot protesten dat de Maas hierdoor aan het zicht onttrokken wordt.

Ook in Peel en Maas is dit het geval. Het verplicht samenleven met een onbetrouwbare partner kost dus altijd wel iets.

Het is de relatieve zekerheid of het schitterende uitzicht.

Waar de rivier de ruimte krijgt is er winst, vooral voor de natuur, want in de Blauwe Ruggengraat van Limburg is er de afgelopen jaren enorm veel natuur bijgekomen.

Natte voorzomer 2016 krijgt consequenties

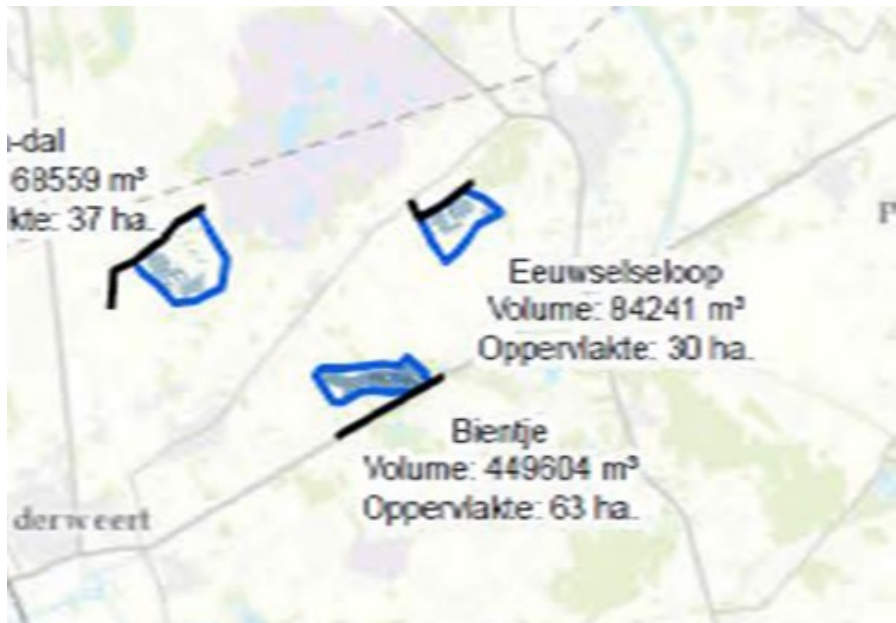
Waterschap Peel en Maasvallei, dat binnenkort fuseert en Waterschap Limburg gaat heten, heeft de waterproblemen geëvalueerd die eind mei en begin juni in 2016 zijn opgetreden. Het rapport gaat uit van een veranderend klimaat in Nederland. Dit betekent enerzijds langere periodes die droog zijn en andere periodes die bijzonder veel neerslag in korte tijd kunnen opleveren.

Lange periodes met droogte vereist dat het water dat er valt zoveel als mogelijk in het gebied moeten worden gehouden. Water dat afgevoerd wordt, ben je kwijt. Anderzijds moet er als het in een korte tijd veel regent er geen overlast ontstaan voor de veeboeren, landbouwers en tuinders. Dit is voor het Waterschap een dilemma. Enerzijds water zoveel mogelijk vasthouden en anderzijds het water snel afvoeren.

Om een oplossing hiervoor te krijgen is de problematiek geëvalueerd en is er getracht om oplossingen te vinden. Van dit alles is er een rapport uitgebracht door het Waterschap onder de naam Code Oranje. Of deze oplossing ook werkt moet nog blijken. In de oplossing is veel medewerking nodig van de Provincie Limburg. Het Waterschap wil namelijk 400 hectare goudgroene natuur die al aangewezen is omkatten naar grond die nodig is om veel water op te vangen in zeer natte periodes.

De 400 hectare goudgroene natuur die ze willen inzetten zijn (droge) gebieden die zijn aangewezen. In de omgeving van bestaande natuur echter die nog steeds niet als natuur gerealiseerd zijn.

Deze 400 hectare wil het waterschap verplaatsen naar de natte gedeelten in Limburg waar water opgevangen moet kunnen worden. Hoe de natuurfunctie dan ingevuld gaat worden laat het rapport vrijwel geheel open. Wat er staat is kort samengevat het volgende: grondeigenaren krijgen 85% van de grondwaarde betaald voor de grond en mogen deze grond dan gewoon blijven gebruiken. Gewoon blijkt dan ook weer niet gewoon omdat er mogelijk beperkingen komen het gebruik van mest en bestrijdingsmiddelen. Dit betekent voor de meeste grondgebruikers dat deze grond als productiegrond verloren gaat. Bovendien kan de hele oogst in sommige jaren onder water verdwijnen, zonder dat er een schadevergoeding voor gegeven wordt. Hier hinkt het Waterschap een heel beetje op twee benen. Aan de andere kant wordt ook de goudgroene natuur geweld aangedaan omdat natuur met agrarisch medegebruik waarschijnlijk niet de kwaliteit zal brengen die deze natuur anders gekregen zou hebben.

In de omgeving van de Groote Peel gaat het over 130 hectare, waarvan er 30 hectare in het Schepersbergs Peelke in Meijel zouden komen. Dit rapport heeft voor (de grondgebruikers) in onze streek dus veel impact. Of er wordt er veel natuur in de landbouw en veeteelt gestoken of er wordt veel landbouwgebied in natuur omgevormd. Het resultaat kan ook zijn dat het voor beide niets oplevert en zowel de landbouw en de natuur moeten inleveren voor een wateropvang die wordt veroorzaakt door de klimaatverandering.

Het blijkt dus dat de klimaatverandering inmiddels ook bij onze eigen voordeur is aangekomen. Wat er van de plannen gerealiseerd wordt, moet de komende jaren blijken. Wil je het rapport zelf downloaden, zoek dan bij Waterschap Peel en Maas of Waterschap Limburg en zoek naar de rapporten Code Oranje en Code Oranje bijlagen.

BUNZING EN LIJNVORMIGE LANDSCHAPSELEMENTEN

De bunzing komt voor in allerlei landschapstypen. Bij voorkeur gebruikt hij vochtige gebieden met ruige overgangsvegetaties, met in de nabijheid kleinschalige landschapselementen zoals houtwallen, heggen, singels, ruige bermen, waterkantbegroeiing, en bosranden. Lijnvormige elementen vormen daarbij belangrijke wegen om zich door zijn leefgebied te bewegen en vormen daarbij ook nog een prima voedselbiotoop.

De bunzing is een lid uit de familie van de marters en is overwegend in de nacht actief waardoor dit sierlijke diertje slechts zelden te bewonderen is. Als klimmer legt hij het af tegen steen- en boomarter maar in het water voelt hij zich daarentegen best thuis evenals zijn verwilderde familiegeenoot de nerts. Uit bovenstaande blijkt dat de bunzing niet is gebonden aan een specifiek milieu maar gebruik maakt van allerlei ruigere landschapselementen waar hij een uiterst gevarieerd kostje bij elkaar kan scharrelen dat bestaat uit zoogdieren zoals mol, konijn, rat, haas maar ook bestaat uit muis, kikker, pad en zelf vogels.

De omgeving van de mens schuwt een bunzing niet echt wanneer er maar voldoende dek-kingsmogelijkheden en voed-selbronnen zijn zo als op fa-briecks-terreinen, boerde-rijen, opslagplaatsen.

De bunzing heeft een territorium dat afhanke-lijk van de mogelijkheden van het terrein dat tussen de een en de vijf vierkante kilometer bedraagt. Hierin leeft de bunzing solitair (alleen) en laat in zijn jachtgebied in ieder geval geen sexe-genoot toe.

Om zijn aanwe-zigheid kenbaar te maken worden op veel opvallende plaat-sen in zijn territorium sporen achter te la-ten in de vorm van uitwerpselen, urine-merken en merken van geurstoffen uit de muskusklieren. Als rustplaats maakt de bunzing gebruik van hollen van konijnen en ratten maar ook van stallen, houtstapels en ruigten. De bun-zing kan in de vrije natuur 10 jaar oud worden maar meestal wordt een bunzing niet ouder dan 4 jaar. De grootste vijand van de bunzing is dan ook het verkeer gevolgd door de vallen die worden uitgezet voor de muskusrat.

Nederland heeft er zich de laatste tientallen jaren een ontwikkeling voorgedaan waarbij door verstedelijking, ruilverkaveling en schaalvergroting in de landbouw, veel landschapselementen, waar de bunzing zich thuis voelt, sterk in kwantiteit en kwaliteit achteruit zijn gegaan. Bovendien is het wegennet veel dichter geworden en is de verkeersdruk erg toegenomen. Deze ontwikkelingen zijn uiteraard ook negatief merkbaar geworden op de stand van de bunzing.

Om bovenstaande redenen worden linten in het landschap, waarlangs de bunzing zich veilig kan verplaatsen nog van veel groter belang. Deze linten kunnen eventueel versnipperd liggende landschapselementen aan elkaar knopen, en daardoor het terrein weer tot een meer samenhangend geheel te maken. Bovendien kan een kwalitatief goed lint, zoals boven al is aangehaald, dekking, voedsel, rust- en nestplaatsen bieden. Het is dus van groot belang bij de inrichting en het beheer van het buitengebied zulke linten te laten bestaan en uit te bouwen.

Wanneer dit gerealiseerd wordt zal niet alleen de bunzing hier voordeel bij hebben maar een keur aan andere dieren en planten. Bovendien dragen migratieroutes bij aan de uitwisseling van genetisch materiaal waardoor inteelt in geïsoleerde groepen kan worden voorkomen.

Dus door de juiste beheer van de linten in het landschap kunnen kleinere en geïsoleerde natuurgebiedjes met elkaar verbonden blijven waardoor de levensmogelijkheden van de bunzing en andere dieren en planten behoorlijk verbeterd kunnen worden.

PROGRAMMA 2017

I.V.N. MEIJEL

De "KROENEKRAAN"

Vertrekpunt alle wandelingen: **Truijenhof, Tomveld 2**

DATUM	TIJD	GEBIED
EXCURSIES		
02-Jan.	19.30	NIEUWJAARSBIJEENKOMST
22-Jan.	08.30	Banen Landschap en wintervogels
19-Febr.	08.30	Achelse Kluis Landschap
19– Mrt.	08.30	Waterbloem Vogels en landschap
23-April	08.30	Zuid-Limburg Voorjaarsflora
21-Mei	08.30	Leudal Flora en fauna
22-Mrt	19.30	JAARVERGADERING
VRIJWILLIG LANDSCHAPSONDERHOUD		
14-Jan	09.00	
11-Febr.	09.00	
11-Mrt.	09.00	
19.30 uur MAANDAGAVONDEN VAN SEPT.TOT APR		

<http://ivnmeijel.mooilimburgsdorpspleinen.nl>

Niet ingeplande maandagavonden

Verenigingsavond met een variabele invulling met natuurvaria.

SAMENSTELLING BESTUUR

Voorzitter	Dhr. G. Hendriks Kennedylaan 9 5768 VL Meijel Tel. 077-4662028
Secretaris	Dhr. J. Slaats Astenseweg 6 5768 PD Meijel Tel. 077-4661249
Penningmeester	Dhr. J. Schaareman van der Steenstraat 30 5768 AK Meijel Tel. 077-4662371
Leden	Dhr. W. Sebastiaan Dopheide 25 5768 GC Meijel Tel. 077-4663042
	Dhr. W. Verdonschot Kerkstraat 5768 BH Meijel Tel. 077-4663262
	Dhr. F. Hodzelmans Molenstraat 49 5768 EB Meijel

**Bankrekening Rabo Bank Meijel NL94 RABO 0133 4349 58
IVN Meijel**

Contributie per jaar € 18,00
Elk volgend gezinslid € 4,50